

Bloeitijd.

geleefd voor haar werk; en nu, nu het haar tot iets integreerends eigens was geworden, een bewust geworden kunnen, een deel van haar zelve, — omdat ze het nu niet meer gebruiken kon, inpassen in het kleinklemmige van haar tegenwoordig bestaan, liet het zich daarom maar meteen niet dood redeneeren.

Maar — wie sprak er ook van weg en dood? het was immers maar een kwestie van tijd.

Weer werd het zomer. Het roode pannenvergezichtje van den tuin verdween weer achter de aanzwellende kronen van acacia en beuk; het verweerde muurtje had een nieuwe, frissche voering gekregen; de blauwe en de grauwe en de witwolkige luchten gingen boven het adellijke tuintje aan de dorpsstraat naast het egaal- en veelvensterige, onopvallige huis, — en een verwachting, als een kindje maanden en maanden lang vroomstil gedragen... kon niet tot verwezenlijking komen.

Want nu het kind gespeend werd, brak meteen de gevaarlijke tijd van het leeren loopen aan. In dit moeilijke stadium kon en wilde zij hem niet aan vreemden overlaten. En het kind was gewend aan haar bijzijn, aan haar liefde en haar zorgjes om hem heen; ook hij wilde haar niet missen. Wanneer zij even de kamer verliet, bleef hij op zijn waggelende beentjes bij de deur in hangerig wachten met klagende protestgeluidjes; en een ontroerende blijdschap overtrilde zijn wezentje, wanneer hij haar stap en dan haar verschijning weer gewaar werd. Zij moest geduld hebben, nog een beetje geduld; nu kwam haar goede tijd toch aan.

Het was als een fata morgana; zij dacht het te naderen — het week terug.

Was het waar, dat hun jongen onvaster liep, vreemd zwaaide met zijn beentjes, meer viel dan andere kinderen van zijn leeftijd? Misschien in haar overdreven zorgzaamheid, verbeeldde zij het zich. Neen, het was zoo. Een ietsje Engelsche ziekte, zei de dokter: oppassen, flink voeden, weinig loopen, zoutwaterbaden. Flink voeden was het moeilijkst van al. Etensuren waren huiluren voor hem, en er kwam geen einde aan. Vroeger had ze hem ten slotte wel eens met zijn bordje

in de keuken gegeven. Daar wisten ze goed raad: wat plaagden ze dat zoetje? Als hij honger had, zou hij immers wel eten. Wat hoefde dat nou? En zoo was het immers met alles. Er was geen zorg, die moederzorg vervangen kon. Van onloochenbaar gewicht voelde zij haar taak al meer en meer worden. Haar kind zoo gezond, zoo goed, zoo gelukkig, zoo vrij mogelijk maken, een sterk en toch plooibaar mensch! — En dan komen de conflicten in zijn leven, en wat, wat in Godsnaam kan hij er dan tegen, zei de andere in haar, de stem van het grievend verdriet, dat niet ophield te knagen. Wat kon zij zelve? Hoe sterker, energieker haar persoonlijkheid, hoe folterender die prijs te geven! Maar — hij was een jongen, Goddank! haar lot zou hem niet treffen. Toch bleef de schrijnende twijfel. Er was in haar iets van den doode opgestaan, iets dat haar vroeger gemarteld had, maar dat zij meester was geworden; de wanhoopsvraag: waartoe?

Waartoe haar leven, haar lijden, haar twijfelen, haar pogen, haar werken? Waartoe het eeuwig geboren worden, leven, voortbrengen, sterven? Waartoe diereuzenrijlevensalsschakels ineen? Passie-Zondag-evangelie: genuit... genuit... genuit... en dat was het leven! Waartoe?... Waar streefde die onafgebroken levenreeks heen? Haar moeder had zich uitgeput om haar; zij putte zich uit om haar jongen. Zij wilde alles immers doen, zichzelf te niet doen, om hem gelukkig te maken.

O arme illusie: was zij gelukkig geworden?? Zou haar jongen het kunnen? God! God! Werken! dat was het eenige middel om die melancholie des levens baas te blijven.

Werken! En dat kon ze nu niet; want ze wist, dat, indien ze aan het werk ging, zij het met hartstocht zou doen, zooals vroeger. Zij kende geen halfheid, zij kende geen maat; zij zou er voor leven als vroeger. En dat was onvereinigbaar met de hoede, de zorg, de leiding, de liefde, die zij geven wilde aan haar kind. Geduld maar, haar tijd zou wel komen. Maar het bleef een beklemmende vertwijfelingsgedachte, dat nu de tijd was van haar goddelijke middelen, van haar schitterendste kunnen, en dat die gaven en vermogens niet duurden. Eens het toppunt